

Γιάννης Βερβενιώτης

in Paradisco

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Γιάννης Βερβενιώτης γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Είναι ηθοποιός, απόφοιτος της δραματικής σχολής του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν και του τμήματος Ναυπηγών μηχανικών Τ.Ε. του ΤΕΙ Αθήνας. Παρακολουθεί σεμινάρια θεατρικής γραφής.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983140986

E-mail: johnverveniotis@yahoo.com

Το θεατρικό έργο *in Paradisco* του Γιάννη Βερβενιώτη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ (3 και μια ΦΩΝΗ):

η ΜΗΤΕΡΑ (γύρω στα 50), ο ΓΙΟΣ (γύρω στα 25), ο ΠΑΤΕΡΑΣ (γύρω στα 60) και Η ΦΩΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Το διαστημόπλοιο Destiny. Ένα δωμάτιο. Μια μάνα. Ένας γιος. Η Dalida. Η καταστροφή της γης. Ένα ταξίδι. Το ταξίδι. Στο σωτήριο μέρος. Έχει μείνει λίγος χρόνος για να φτάσουν. Ένα πακέτο. Το πακέτο. Με το νούμερο 23. Εύθραυστον.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Βρισκόμαστε στο δωμάτιο ενός διαστημόπλοιου. Είναι γκρι χρώματος και προηγμένης τεχνολογίας. Έχει μέσα μία καρέκλα, μία πολυθρόνα, ένα διπλό κρεβάτι, μια βιβλιοθήκη, ένα τραπέζι, ένα μεγάλο πακέτο, μία κλειδωμένη πόρτα και ένα κλειστό μεγάλο παράθυρο. Στο κρεβάτι βρίσκονται η μητέρα και ο γιος. Ανοίγει το φως. Παίζει μουσική. Το τραγούδι "Monday, Tuesday... Laissez-moi danser" της Dalida. Ξυπνά ο γιος.)

ΓΙΟΣ: Κάνει πολύ κρύο... Και τώρα τι; (Κοιτάζει την μητέρα) Δεν έχει ξυπνήσει ακόμα. Περίεργο. Όλα είναι στην θέση τους. Ωραία. (Σηκώνεται) Έχω χάσει τις μέρες... Τις ώρες... Μάλλον φτάνουμε σε λίγο. Μάλλον... Ζαλίζομαι... Πονάω παντού... Μαμά... Μαμά...

(Η μητέρα ξυπνάει.)

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι...

ΓΙΟΣ: Ξύπνα...

ΜΗΤΕΡΑ: Φτάσαμε;

ΓΙΟΣ: Όχι ακόμη.

ΜΗΤΕΡΑ: Πονάω...

ΓΙΟΣ: Και εγώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Το κεφάλι μου.

ΓΙΟΣ: Εμένα όλο μου το σώμα.

ΜΗΤΕΡΑ: Μουσική...

ΓΙΟΣ: Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Μα τι ακούμε... Ποια τραγουδάει;

ΓΙΟΣ: Η Dalida.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί;

ΓΙΟΣ: Έτσι πρέπει.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, γιατί την συγκεκριμένη;

ΓΙΟΣ: Η Dalida είναι η αγαπημένη τραγουδίστρια του μπαμπά.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν μου αρέσει καθόλου.

ΓΙΟΣ: Πολύ χαίρομαι γι' αυτό. Θα ακούσουμε και άλλα τραγούδια της σε λίγο.

ΜΗΤΕΡΑ: Μάλιστα... Χαίρομαι.

ΓΙΟΣ: Αλήθεια, γιατί δεν σου αρέσουν τα τραγούδια της;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρεις;

ΓΙΟΣ: Όχι...

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί τα άκουγε με άλλες, αγόρι μου.

ΓΙΟΣ: Πάλι το ίδιο ψέμα. Μάλιστα.

(Τελειώνει το απόσπασμα απ' το τραγούδι "Monday, Tuesday... Laissez-moi danser" της Dalida.)

ΜΗΤΕΡΑ: Πόσες ώρες κοιμόμαστε;

ΓΙΟΣ: Πολλές. Το ταξίδι ήταν μεγάλο...

ΜΗΤΕΡΑ: Πού είμαστε;

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω...

ΜΗΤΕΡΑ: Λογικά είμαστε κοντά.

ΓΙΟΣ: Είσαι έτοιμη;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι... Δεν ξέρω... Ελπίζω να είναι σωστή η απόφασή μας να ταξιδέψουμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα.

ΓΙΟΣ: Εφόσον μας δίνεται η ευκαιρία να ζήσουμε, σωστή θα είναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Ισχύει, θα ζήσουμε... Είμαστε ζωντανοί...

ΓΙΟΣ: Ακριβώς.

ΜΗΤΕΡΑ: Ωστόσο το θέμα με την μνήμη-

ΓΙΟΣ: Είναι απαράβατος όρος για να ζήσουμε!

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι και πάλι. Θεωρώ ότι είναι τραβηγμένο.

ΓΙΟΣ: Καθόλου. Το αντίθετο μάλιστα.

ΜΗΤΕΡΑ: Τουλάχιστον θα είμαστε μαζί.

ΓΙΟΣ: Ισχύει.

(Μικρή Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Θα ήθελα να πιώ κάτι...

ΓΙΟΣ: Δεν νομίζω ότι έχει κάτι εδώ μέσα...

ΜΗΤΕΡΑ: Ένα ποτάκι...

ΓΙΟΣ: Πού να το βρούμε;

ΜΗΤΕΡΑ: Α, να... Έχει πάνω στο τραπέζι.

ΓΙΟΣ: Τι έχει;

ΜΗΤΕΡΑ: Ουίσκι και τόνικ.

ΓΙΟΣ: Βάλε μου ένα τόνικ.

ΜΗΤΕΡΑ: Ωραία εγώ θα πιώ ουίσκι.

ΓΙΟΣ: Αλίμονο...

(Η μητέρα βάζει ποτό σε εκείνη και στον γιο της. Τσουγκρίζουν.)

ΜΗΤΕΡΑ: Στην υγεία μας.

ΓΙΟΣ: Στην υγεία μας.

ΜΗΤΕΡΑ: *(Ξαφνικά η μητέρα βλέπει το μεγάλο πακέτο)* Τι είναι αυτό; Δικό σου;

ΓΙΟΣ: Ποιο;

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτό. Δεν το βλέπεις;

ΓΙΟΣ: Ένα πολύ μεγάλο πακέτο.

ΜΗΤΕΡΑ: Ένα κουτί στην μέση του δωματίου.

ΓΙΟΣ: Δεν μπορώ να καταλάβω-

ΜΗΤΕΡΑ: Τι κάνει εδώ;

ΓΙΟΣ: Ας το ελέγξουμε.

ΜΗΤΕΡΑ: Μην το πειράξεις. Μπορεί να ανατιναχτεί.

ΓΙΟΣ: Άσε μας ρε μάνα.

ΜΗΤΕΡΑ: Εύθραυστον; Τι να περιέχει;

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω. Και ούτε με νοιάζει.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι αλλά είναι περίεργο που βρίσκεται εδώ. *(Μικρή Παύση)* 23; Τι είναι το 23;

ΓΙΟΣ: Πού το γράφει αυτό;

ΜΗΤΕΡΑ: Εδώ δίπλα στην λέξη Εύθραυστον έχει τον αριθμό 23.

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω... κάποιος λόγος θα υπάρχει. Μήπως είναι αριθμός παραγγελίας; *(Μικρή Παύση)* Παρήγγειλες τίποτα;

ΜΗΤΕΡΑ: Με κοροϊδεύεις; Πώς;

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω... Μπορεί να έχεις κονέ...

ΜΗΤΕΡΑ: Κανέναν δεν έχω... Μόνο εσένα.

ΓΙΟΣ: Ναι. Μόνο εμένα...

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτή είναι η αλήθεια. Και το ξέρεις.

ΓΙΟΣ: Ο μπαμπάς;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι συμβαίνει με τον μπαμπά;

ΓΙΟΣ: Και αυτόν έχεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Είχα...

ΓΙΟΣ: Διαφωνώ. Ο μπαμπάς πάντα σε αγαπούσε.

ΜΗΤΕΡΑ: Με τον δικό του μοναδικό τρόπο.

ΓΙΟΣ: Ακριβώς.

ΜΗΤΕΡΑ: Ο πατέρας σου-

ΓΙΟΣ: Βαριέμαι μητέρα... Ειλικρινά βαριέμαι... Ξέρω τι θα μου πεις... Δεν θέλω να συνεχίσω άλλο την συζήτηση.

ΜΗΤΕΡΑ: Μα εσύ την ξεκίνησες... Ο πατέρας σου, δυστυχώς, έχει γίνει ένα φυτό-

ΓΙΟΣ: Σκάσε.

ΜΗΤΕΡΑ: Κοίταξε να δεις παιδί μου. Έχεις αρχίσει να μου σπας λίγο τα νεύρα. Και δεν θέλω οι τελευταίες μου αναμνήσεις από εσένα να είναι κακές.

ΓΙΟΣ: Δεν πειράζει. Αφού μετά δεν θα με θυμάσαι, δεν έχει σημασία.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί είσαι τόσο σκληρός;

ΓΙΟΣ: Γιατί να μην είμαι;

ΜΗΤΕΡΑ: Επειδή είμαι η μάνα σου και πρέπει να με σέβεσαι.

ΓΙΟΣ: Τον σεβασμό τον κερδίζεις, δεν τον απαιτείς.

ΜΗΤΕΡΑ: Άσε τις φιλοσοφίες.

ΓΙΟΣ: Ό,τι θέλω θα κάνω.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι αυτό βλέπω.

ΓΙΟΣ: Μπράβο.

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί με μισείς τόσο πολύ;

ΓΙΟΣ: Γιατί άραγε;

ΜΗΤΕΡΑ: Κάτι ετοιμάζεις εσύ. Είσαι πολύ χαλαρός και δεν είναι του χαρακτήρα σου.

ΓΙΟΣ: Τι θες να κάνω μητέρα; Να κλάψω ή να γελάσω; Προσπαθώ να είμαι ήρεμος πριν-

ΜΗΤΕΡΑ: Το τέλος.

ΓΙΟΣ: Την νέα αρχή, θα έλεγα εγώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Νέα αρχή... Μακάρι... Ίσως και να την χρειάζομαι.

ΓΙΟΣ: Σίγουρα.

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Αλήθεια δεν μου είπες... Τι συνέβη με την Ίριδα;

ΓΙΟΣ: Τι συνέβη;

ΜΗΤΕΡΑ: Την αποχαιρέτισες;

ΓΙΟΣ: Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Πώς το πήρε;

ΓΙΟΣ: Το ότι πεθαίνει; Όχι πολύ καλά.

ΜΗΤΕΡΑ: Το ότι χωρίσατε.

ΓΙΟΣ: Δεν νομίζω να την ένοιαξε και πολύ αυτό εκείνη την στιγμή...

ΜΗΤΕΡΑ: Λογικό. Πάντως είναι πολύ καλό κορίτσι... Ήταν...
Λες να έχει πεθάνει ήδη;

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω... Μπορεί...

ΜΗΤΕΡΑ: Εσύ πώς είσαι;

ΓΙΟΣ: Εντάξει δεν μου είναι ευχάριστο.

ΜΗΤΕΡΑ: Λες να έχουν πεθάνει όλοι;

ΓΙΟΣ: Όλοι;

ΜΗΤΕΡΑ: Πίσω στην Γη...

ΓΙΟΣ: Πού θες να ξέρω;

ΜΗΤΕΡΑ: Μα γιατί τσαντίζεσαι;

ΓΙΟΣ: Μου κάνεις ορισμένες ερωτήσεις...

ΜΗΤΕΡΑ: Τι ερωτήσεις θες να σου κάνω;

ΓΙΟΣ: Καμία. Ότι ξέρεις, ξέρω...

ΜΗΤΕΡΑ: Εμείς είμαστε οι εκλεκτοί.

ΓΙΟΣ: Οι εκλεκτοί...

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Και με κάνει πολύ χαρούμενη αυτό.

ΓΙΟΣ: Φυσικά.

ΜΗΤΕΡΑ: Πώς λες να είναι οι υπόλοιποι;

ΓΙΟΣ: Οι εκλεκτοί;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι.

ΓΙΟΣ: Άνθρωποι...

ΜΗΤΕΡΑ: Σαν εμάς;

ΓΙΟΣ: Ε, φαντάζομαι πως ναι... Εκτός αν φέρουν και ζώα...

ΜΗΤΕΡΑ: Σαν την κιβωτό του Νώε... Μπορεί... Ναι, νομίζω πως θα χρειαστούν ζώα...

ΓΙΟΣ: Α ναι; Από πότε τα συμπαθείς;

ΜΗΤΕΡΑ: Απλώς θα χρειαστούμε τροφή...

ΓΙΟΣ: Ελπίζω πως θα έχουν μεριμνήσει γι' αυτό... Εκεί που πάμε...

ΜΗΤΕΡΑ: Το εύχομαι... Θα είναι άραγε ωραία εκεί... Όπως στο σπίτι μας...

ΓΙΟΣ: Στο σπίτι μας δεν ήταν ωραία...

ΜΗΤΕΡΑ: Ήταν... Και το σπίτι... Και η περιοχή... Η θάλασσα... Όλα...

ΓΙΟΣ: Και γιατί δεν έμεινες πίσω;

ΜΗΤΕΡΑ: Ορίστε; *(Μικρή Παύση)* Πιστεύω ότι δεν είμαστε πολλοί... Σίγουρα θα τους γνωρίσουμε όλους...

ΓΙΟΣ: Το θες αυτό;

ΜΗΤΕΡΑ: Φυσικά. Θα επικοινωνήσουμε με άλλους ανθρώπους. Εκλεκτής ποιότητας.

ΓΙΟΣ: Αυτό δεν το ξέρεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν υπάρχει περίπτωση να μην ταιριάζουμε. Είμαι σίγουρη πως έχει προβλεφθεί αυτό.

ΓΙΟΣ: Ναι, φαντάζομαι έγινε καλό casting.

ΜΗΤΕΡΑ: Όλο εξυπνάδες λες... Έλεος...

ΓΙΟΣ: Εμένα δεν με απασχολεί αυτό...

ΜΗΤΕΡΑ: Και τι σε απασχολεί;

ΓΙΟΣ: Διάφορα...

ΜΗΤΕΡΑ: Όπως;

ΓΙΟΣ: Αν θα πονέσουν...

ΜΗΤΕΡΑ: Ποιοι;

ΓΙΟΣ: Όσοι έμειναν πίσω...

ΜΗΤΕΡΑ: Οι περισσότεροι δηλαδή...

ΓΙΟΣ: Πώς θα γίνει;

ΜΗΤΕΡΑ: Κανείς δεν ξέρει πώς-

ΓΙΟΣ: Πώς θα πεθάνουν... Αν θα πονέσουν... Αν θα κλάψουν... Θα είναι με τις οικογένειές τους; Μόνοι τους; (Μικρή Παύση) Ο μπαμπάς... Θα πονέσει;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν νομίζω να καταλάβει τίποτα...

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω...

ΜΗΤΕΡΑ: Ηρέμησε... Σε παρακαλώ...

ΓΙΟΣ: Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Θέλω να δεις την θετική πλευρά των πραγμάτων... Εμείς θα ζήσουμε... Θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε για κάτι καλύτερο... Κάπου αλλού... Μια νέα αρχή... Όπως είπες και πριν... Μια νέα αρχή... Είμαστε ζωντανοί... Θα έπρεπε να χαίρεσαι...

ΓΙΟΣ: Χαίρομαι, απλώς δεν μου κάθεται καλά όλο αυτό με τον μπαμπά.

ΜΗΤΕΡΑ: Φτάνει. Σε παρακαλώ... Νόμιζα πως είχαμε συνεννοηθεί.

ΓΙΟΣ: Ναι. Οκ. Είναι σε κόμα. Δεν μου φτάνει όμως αυτό.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι άλλο.

ΓΙΟΣ: Διαφωνώ. Μπορούσες να επιλέξεις εκείνον.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν υπήρχε περίπτωση να σε αφήσω να πεθάνεις.

ΓΙΟΣ: Και προτίμησες να αφήσεις τον πατέρα;

ΜΗΤΕΡΑ: Προφανώς. Αφού είναι σε κώμα. Πεθαίνει. Δεν έχει πολλά χρόνια ζωής.

ΓΙΟΣ: Αυτό δεν το ξέρεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν θα μπορούσα να μην διαλέξω εσένα.

ΓΙΟΣ: Δεν με ρώτησες καν.

ΜΗΤΕΡΑ: Πάλι τα ίδια θα λέμε.

ΓΙΟΣ: Ναι μέχρι να μου εξηγήσεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι πράγμα;

ΓΙΟΣ: Γιατί σου ήταν τόσο εύκολο να τον αφήσεις; Και μην μου πεις το κλασικό... Ότι ήταν σε κατάσταση θανάτου και έπρεπε να θυσιαστεί.

ΜΗΤΕΡΑ: Κοίταξε να δεις, παιδί μου. Τα πράγματα είναι απλά. Δεν ξέρω πώς επιλεχθήκαμε για να κάνουμε αυτό το ταξίδι, αλλά είμαστε πολύ τυχεροί. Είμαστε οι πιο τυχεροί άνθρωποι σε αυτήν την χώρα. Σε αυτόν τον πλανήτη. Και μαζί με άλλους τυχερούς ανθρώπους θα ζήσουμε κάπου αλλού. Καλύτερα; Χειρότερα; Δεν ξέρω... Όμως σίγουρα θα ζήσουμε... Με μνήμη ή χωρίς, αλλά τουλάχιστον μαζί. Και ναι, έπρεπε να θυσιαστεί. Για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως για έναν. Είσαι το παιδί μου και πρέπει να ζήσεις.

ΓΙΟΣ: Ωραία. Γιατί δεν το συζήτησες μαζί μου;

ΜΗΤΕΡΑ: Ήταν δεδομένο. Ο πατέρας σου ήταν άρρωστος. Άρα εμείς οι δύο έπρεπε να ταξιδέψουμε. Τέλος.

ΓΙΟΣ: Όχι... Όχι... Εγώ ήθελα τον πατέρα μαζί. Μαζί με εμένα. Ή έστω με εσένα.

ΜΗΤΕΡΑ: Καταλαβαίνω ότι τον αγαπάς. Και εγώ τον αγαπάω-

ΓΙΟΣ: Μαλακίες. Ό,τι μου λες τόση ώρα είναι μαλακίες-

(Ξαφνικά ακούγεται μια ανδρική φωνή.)

ΦΩΝΗ: Καλησπέρα σας. Βρίσκεστε σε ένα από τα δωμάτια του διαστημοπλοίου Destiny. Σε λίγη ώρα, θα φτάσετε στον προορισμό σας. Το σωτήριο μέρος. Να θυμάστε. Μόλις βγείτε από το δωμάτιο, θα αποκτήσετε καινούριες ταυτότητες και κάθε μνήμη του παρελθόντος θα εξαφανιστεί. Σας αφήνουμε να απολαύσετε το υπόλοιπο του ταξιδιού σας. Για οτιδήποτε νεότερο θα σας ενημερώσουμε. Ευχαριστώ!

ΜΗΤΕΡΑ: Μάλιστα. Μας το υπενθυμίζει να μην το ξεχάσουμε.

ΓΙΟΣ: Μας το υπενθυμίζει για να το χωνέψουμε.

(Παίζει μουσική. Το τραγούδι "Bambino" της Dalida.)

ΜΗΤΕΡΑ: Άντε πάλι.

ΓΙΟΣ: Όχι αυτό. Δεν είπα αυτό. Δεν θέλω αυτό...

ΜΗΤΕΡΑ: Ορίστε;

ΓΙΟΣ: Δεν είναι η ώρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι λες;

(Μικρή Παύση)

ΓΙΟΣ: Ε; Τίποτα. Δεν είναι η ώρα να ακουστεί αυτό το τραγούδι.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί;

ΓΙΟΣ: Δεν θυμάσαι;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι πράγμα;

ΓΙΟΣ: Τους όρους.

ΜΗΤΕΡΑ: Τους όρους;

ΓΙΟΣ: Τους όρους, μητέρα. Ναι. Έπρεπε να επιλέξουμε τι τραγούδια θέλουμε να ακούμε λίγο πριν φτάσουμε στη νέα μας ζωή. Μου είπες να ασχοληθώ εγώ και έτσι διάλεξα αυτήν.

ΜΗΤΕΡΑ: Έτσι σου είπα ε;

ΓΙΟΣ: Ναι. Και έτσι θα την ξανακούσουμε. Πάντως, αντικειμενικά, είναι πολύ καλή τραγουδίστρια.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, είναι.

ΓΙΟΣ: Και ωραίο τραγούδι.

ΜΗΤΕΡΑ: Θέλεις λίγο ποτό ακόμα;

ΓΙΟΣ: Όχι.

ΜΗΤΕΡΑ: Εγώ θα το χρειαστώ.

(Τελειώνει το απόσπασμα απ' το τραγούδι "Bambino" της Dalida.)

ΓΙΟΣ: Το ήπιες κιόλας;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι.

ΓΙΟΣ: Θα σε πειράξει.

ΜΗΤΕΡΑ: Και τι σημασία έχει; Αφού δεν θα θυμάμαι τίποτα μετά...

ΓΙΟΣ: Όπως θέλεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν είναι καλό ούισκι αυτό.

ΓΙΟΣ: Αλήθεια;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Το καλύτερο το έχω πει στην Σκωτία. Στο Εδιμβούργο. Μάρτιος ήταν θυμάμαι. Σε μια pub. Είχε πολλές γεύσεις. Πήρα το πιο ελαφρύ που υπήρχε στον κατάλογο... Ήταν ό,τι πιο ωραίο έχω πει σε ούισκι-

ΓΙΟΣ: Με τον μπαμπά;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, με τον πατέρα σου είχαμε πάει στην Σκωτία. Τότε ταξίδευε σε εκείνες τις χώρες και πήγα να τον βρω.

ΓΙΟΣ: Έχεις πολλές αναμνήσεις με τον μπαμπά;

ΜΗΤΕΡΑ: Πάρα πολλές. Τον ξέρω όλη μου την ζωή σχεδόν.

ΓΙΟΣ: Ναι. Και παρόλα αυτά, τον άφησες πίσω...

ΜΗΤΕΡΑ: Πάλι τα ίδια, αγόρι μου; Με εκνευρίζεις αφάνταστα. Και τι να έκανα; Ε; για πες μου. Τι; Δοκιμάσαμε τα πάντα. Σε όλους τους γιατρούς πήγαμε. Σε όλους. Και όλοι τους, έλεγαν το ίδιο πράγμα. Τα ζωτικά του όργανα είναι σε καλή κατάσταση, αλλά δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν συνέρχεται. Αυτή η κατάσταση κράτησε σχεδόν ένα χρόνο. Πόσο να αντέξω πια; Πόσο να αντέξω να ζω με το φυτό;

ΓΙΟΣ: Μην τον αποκαλείς έτσι .

ΜΗΤΕΡΑ: Φυτό είναι τον τελευταίο καιρό. Και το ξέρεις. Δεν μιλάει. Δεν κουνιέται. Κάναμε υπομονή μέχρι να πεθάνει. Από μόνος του. (Μικρή Παύση) Μην με κοιτάς έτσι. Ξέρεις τι έχω τραβήξει... Πόσο προσπάθησα να τον βοηθήσω...

ΓΙΟΣ: Μάλιστα.

ΜΗΤΕΡΑ: Σου άρεσε να τον βλέπεις έτσι; Σαν νεκρό;

ΓΙΟΣ: Γι' αυτό προτίμησες να σιγουρέψεις τον θάνατό του;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ήθελα κάτι τέτοιο, αλλά δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Μην τα ξαναλέμε. Κουράζομαι.

ΓΙΟΣ: Κουράζεσαι μητέρα ε;

ΜΗΤΕΡΑ: Πολύ. Μου έρχεται να σου δώσω ένα χαστούκι, μήπως και ηρεμήσεις επιτέλους.

ΓΙΟΣ: Μπορείς να κάνεις ό,τι θες.

(Η μητέρα τελειώνει το ποτό της, πίνοντας το όλο γρήγορα.)

ΜΗΤΕΡΑ: Αααχ... Το χρειαζόμουν.

ΓΙΟΣ: Σταμάτα. Δεν έχει άλλο ούισκι.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν αντέχω. Βλέπω και αυτό το μεγάλο κουτί μέσα στην μέση. Δεν μπορώ να αναπνεύσω.

ΓΙΟΣ: Ηρέμησε, όλα καλά θα πάνε.

ΜΗΤΕΡΑ: Θα πάνε;

ΓΙΟΣ: Σίγουρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι να έχει μέσα αυτό το κουτί;

(Η μητέρα προσπαθεί να το μετακινήσει.)

ΓΙΟΣ: Τι κάνεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν είναι ξεκάθαρο; Προσπαθώ να το μετακινήσω.

ΓΙΟΣ: Γιατί;

ΜΗΤΕΡΑ: Για να πάρω απαντήσεις. Κάποιος λόγος θα υπάρχει που βρίσκεται εδώ. Μπορεί να μην τον θυμόμαστε.

ΓΙΟΣ: Λες να χάνουμε την μνήμη μας σιγά σιγά;

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρω. Όλα είναι πιθανά.

ΓΙΟΣ: Εγώ λέω να μην ασχοληθείς ξανά με το κουτί. Άσε τους υπεύθυνους να ασχοληθούν.

ΜΗΤΕΡΑ: Με έχει φάει η αγωνία.

ΓΙΟΣ: Ηρέμησε. Εγώ νομίζω ότι είναι απλά ένα ντεκόρ. Και τίποτα παραπάνω...

ΜΗΤΕΡΑ: Μα δεν σου φαίνεται περίεργο;

ΓΙΟΣ: Ναι μου φαίνεται. Αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι. Και δεν θέλω κιόλας. Έχω πιο σημαντικά πράγματα για να ασχοληθώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Όπως;

ΓΙΟΣ: Όπως αυτή η κατάσταση που ζούμε...

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Ας αλλάξουμε θέμα. Τι θες να πούμε; Θα συζητήσουμε όποιο θέμα θες.

ΓΙΟΣ: Ωραία. Θέλω να μιλήσουμε για τον πατέρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Πάλι; Αφού σου εξήγησα-

ΓΙΟΣ: Ναι πάλι.

ΜΗΤΕΡΑ: Όπως επιθυμείς. Τι θέλεις να μάθεις;

ΓΙΟΣ: Τι πιστεύεις ότι θα έλεγε ο μπαμπάς γι' αυτό το ταξίδι;

ΜΗΤΕΡΑ: Σαν τι να έλεγε;

ΓΙΟΣ: Εσένα ρωτάω.

ΜΗΤΕΡΑ: Θα χαιρόταν. Ναι. Θα χαιρόταν που είμαστε ζωντανοί. Θα χαιρόταν για εμάς.

ΓΙΟΣ: Ναι για εμάς.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν αισθάνομαι άνετα.

ΓΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τον λόγο.

ΜΗΤΕΡΑ: Με κατηγορείς συνέχεια για τον πατέρα σου. Και πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί.

ΓΙΟΣ: Η ιστορία σας ξεκινάει από πολύ παλιά.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Τριάντα χρόνια πριν.

ΓΙΟΣ: Στο Υπουργείο;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Εγώ του έδωσα το πτυχίο του.

ΓΙΟΣ: Ιδιαίτερα του υπουργού.

ΜΗΤΕΡΑ: Δέκα ολόκληρα χρόνια.

ΓΙΟΣ: Και μετά ταξίδευες με τον μπαμπά;

ΜΗΤΕΡΑ: Συνέχεια. Σε όλα τα ταξίδια του. Μαζί. Σε όλο τον πλανήτη. Έχω βρεθεί σε όλες τις θάλασσες. Ξέρεις πόσες φάλαινες έχω δει από κοντά. Στον Ειρηνικό. Ταξιδεύαμε μέρες. Και κροκόδειλους. Στην Αφρική. Είχαμε πάει για πικνίκ και εκεί που τρώγαμε εμφανίστηκε μπροστά μας ένας πολύ μεγάλος κροκόδειλος. Μας κυνήγησε. Ο πατέρας σου ήταν ατρόμητος. Τρέχαμε... Τρέχαμε... Μέχρι που απομακρυνθήκαμε πολύ. Ήταν μια ωραία μέρα αυτή...

ΓΙΟΣ: Είχατε πολλές τέτοιες μέρες;

ΜΗΤΕΡΑ: Πολλές... Αλλά όχι μόνο... Ζήσαμε και δύσκολες στιγμές...

ΓΙΟΣ: Όπως όλα τα ζευγάρια.

ΜΗΤΕΡΑ: Όπως όλα... Εμείς-

ΓΙΟΣ: Πότε σταμάτησες τα ταξίδια; Μαζί με τον μπαμπά εννοώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Όταν γεννήθηκες εσύ.

ΓΙΟΣ: Για να με προσέξεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Για να είμαι δίπλα σου.

ΓΙΟΣ: Και πέτυχες.

ΜΗΤΕΡΑ: Έκανα ό,τι μπορούσα. Και το ξέρεις.

ΓΙΟΣ: Με τον δικό σου τρόπο. Υπερπροστατευτική μέχρι αηδίας.

ΜΗΤΕΡΑ: Είσαι τα πάντα για εμένα.

ΓΙΟΣ: Πόσα παιδιά έχασες πριν κάνεις εμένα;

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΓΙΟΣ: Για να σε καταλάβω. Έστω και λίγο πριν το τέλος.

ΜΗΤΕΡΑ: Ποιο τέλος;

ΓΙΟΣ: Του κόσμου μας, όπως τον ξέρουμε.

ΜΗΤΕΡΑ: Επτά. Έχασα επτά παιδιά. Κάποια στη γέννα... Κάποια όταν ήμουν δύο μηνών, τριών, πέντε... Και...

ΓΙΟΣ: Και;

ΜΗΤΕΡΑ: Υπάρχει κάτι που δεν γνωρίζεις.

ΓΙΟΣ: Θα μου πεις;

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Πριν κάνω εσένα, δύο χρόνια πριν, γέννησα ένα πανέμορφο αγοράκι. Έδειχνε υγιέστατο. Ήμασταν πολύ ευτυχισμένοι... Το παιδί έζησε παραπάνω από τα υπόλοιπα. Δεν ξέραμε πώς να νιώσουμε. Γυρίσαμε σπίτι. Αρχίσαμε να το μεγαλώνουμε. Να κάνουμε σχέδια. Να πιστεύουμε ότι είμαστε μια φυσιολογική οικογένεια. Στον ένα χρόνο, πέθανε. Κρύωσε και ο οργανισμός του εξασθένησε. Πολύ. Κάτι που οποιοδήποτε παιδί θα το ξεπέραγε γρήγορα, εκείνον τον σκότωσε. Μετά αποξενωθήκαμε με τον πατέρα σου. Μετά από τον θάνατο του. Δεν μιλάγαμε για 4-5 μήνες. Αφού ωρίμασε λίγο μέσα μας το γεγονός, το προσπαθήσαμε άλλη μια φορά. Και τα καταφέραμε. Ήμασταν πάλι μαζί. Κάναμε εσένα. Και ήμασταν καλά. Ή μάλλον έτσι πιστεύαμε. Ο θάνατος εκείνου του παιδιού, μας χάλασε για πάντα. Από τότε αρχίσαμε να είμαστε συμβατικά μαζί. Με αγάπη. Όμως ο έρωτας είχε εξαφανισθεί. Και τότε είναι που ο πατέρας σου άρχισε-

ΓΙΟΣ: Σκάσε.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί; Σε ενοχλεί η αλήθεια; Τόση ώρα μου κάνεις ερωτήσεις για εκείνον και εμμέσως με κατηγορείς για τον θάνατο του πατέρα σου-

ΓΙΟΣ: Δεν πέθανε.

ΜΗΤΕΡΑ: Ίσως όχι, αλλά αφού έμεινε πίσω σίγουρα θα πεθάνει. Και το ξέρεις. Πρέπει να μεγαλώσεις επιτέλους. Να δεις τα πράγματα έτσι ακριβώς όπως είναι. Την αλήθεια δεν θες; Άκου την λοιπόν. Ο πατέρας σου με απατούσε. Ασύστολα. Από τότε που γεννήθηκες. Σε κάθε λιμάνι. Κάθε φορά και μία διαφορετική...

ΓΙΟΣ: Δεν είναι αλήθεια. Όλα αυτά είναι δικές σου συκοφαντίες-

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρεις τίποτα-

ΓΙΟΣ: Επειδή ήσουν και είσαι αγάμητη.

(Παύση. Η μητέρα βάζει ούισκι στο ποτήρι της και πίνει.)

ΜΗΤΕΡΑ: Τι είπες;

ΓΙΟΣ: Συγγνώμη. Δεν ήθελα να το πω έτσι. Ήσουν πολύ καιρό μόνη σου και γι' αυτό έκανες έτσι.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι ήμουν μόνη μου, γιατί ο πατέρας σου όταν ταξίδευε, πήγαινε με άλλες...

ΓΙΟΣ: Δούλευε.

ΜΗΤΕΡΑ: Με δούλευε θες να πεις.

ΓΙΟΣ: Εσύ πού τα ξέρεις όλα αυτά; Μήπως τα βγάζεις από το κεφάλι σου;

ΜΗΤΕΡΑ: Ισχύουν. Όλα.

ΓΙΟΣ: Πώς;

ΜΗΤΕΡΑ: Μου τα είπε μία από τις ερωμένες του πατέρα σου.

ΓΙΟΣ: Ορίστε;

ΜΗΤΕΡΑ: Τα έψαξα όλα... Ξέρω τι σου λέω...

ΓΙΟΣ: Ψέματα. Λες φριχτά ψέματα. Δεν πιστεύω λέξη.

ΜΗΤΕΡΑ: Την αλήθεια ήθελες. Την άκουσες. (Παύση) Παρόλα αυτά εγώ τον αγαπούσα τον πατέρα σου. Τον αγαπάω και πάντα θα τον αγαπάω. Το κατάλαβες; Ότι και να έγινε μεταξύ μας, εγώ θα τον αγαπάω... όχι βέβαια περισσότερο από εσένα... Εσένα που-

ΓΙΟΣ: Και γιατί τον άφησες πίσω;

(Μικρή Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Καταρχάς γιατί ο κανονισμός επέτρεπε μόνο 2 άτομα από κάθε οικογένεια. Δεύτερον γιατί είναι σε κώμα, ρε γαμώτο. Πεθαίνει. Δεν ξέρουμε αν θα συνέλθει. Ποτέ. Ενώ εμείς οι δύο είμαστε ζωντανοί. Ζωντανοί, γαμώτο... Ζωντανοί και υγιείς...

ΓΙΟΣ: Γιατί δεν το προσπάθησες με άλλο τρόπο;

ΜΗΤΕΡΑ: Παράνομα;

ΓΙΟΣ: Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι λες; Δεν ξέρεις σε ποια χώρα ζούμε; Ε; Είσαι τελείως εκτός τόπου και χρόνου. Για σένα είναι όλα εύκολα, ε; Σωστά. Δεν δούλεψες ποτέ σου. Δεν έκανες τίποτα μόνος σου. Άχρηστος. Μια ζωή... Και για να έχουμε καλό ερώτημα. Γιατί τέτοια αγάπη με τον πατέρα σου. Τον είδες ελάχιστα στη ζωή σου. Συνέχεια έλειπε. Αντιθέτως εμένα με μισείς... Εμένα που ήμουν συνέχεια δίπλα σου. Πάντα. Σε όλα.

ΓΙΟΣ: Ακριβώς για αυτό, μητέρα. Ήσουν πάντα δίπλα μου. Σε όλα. Με τον λάθος τρόπο. Ήθελες να είμαι αυτό που εσύ ονειρευόσουν. Να κάνω αυτά που εσύ δεν έκανες. Όμως μάντεψε. Δεν μπορώ. Είμαι άλλος. Θέλω άλλα πράγματα. Τελείως διαφορετικά από εσένα. Το καταλαβαίνεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι έχεις δίκιο. Όμως ό,τι έκανα-

ΓΙΟΣ: Με χτύπαγες. Μου μίλαγες άσχημα. Όποτε έκανα κάτι που δεν σου άρεσε. Με έβριζες. Πάντα. Τι θα πει ο κόσμος. Μόνο αυτό σε ένοιαζε. Ενώ ο μπαμπάς, όποτε ερχόταν με στήριζε. Σε όλα.

ΜΗΤΕΡΑ: Κατάφερες πάλι να με εκνευρίσεις. Ο άνδρας φάντασμα σε στήριζε. Που έκανε ό,τι του έλεγα, γιατί βαριόταν να ασχοληθεί.

ΓΙΟΣ: Πόσο κόμπλεξ πια; Ήμαρτον.

ΜΗΤΕΡΑ: Να σου πω κάτι. Δεν είσαι άνδρας. Οι άνδρες παίρνουν την ζωή στα χέρια τους. Εσύ φοβάσαι. Πάντα φοβόσουν. Ποτέ δεν μου απέδειξες ότι είσαι κάποιος.

(Παύση)

ΓΙΟΣ: Είμαι άνδρας. Πολύ περισσότερο από άλλους. Ξέρεις κάτι;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι πράγμα;

(Μικρή Παύση)

ΓΙΟΣ: Είμαι αδελφή. Ή μάλλον για να μιλάμε και σωστά. Ομοφυλόφιλος.

ΜΗΤΕΡΑ: Ορίστε;

ΓΙΟΣ: Είμαι ομοφυλόφιλος λέω. Μου αρέσουν οι άνδρες. Πάντα μου άρεσαν.

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί;

ΓΙΟΣ: Δεν υπάρχει εξήγηση. Έτσι.

ΜΗΤΕΡΑ: Έκανα κάτι λάθος εγώ ε; Τα πρότυπά σου-

ΓΙΟΣ: Δεν έκανες κανένα λάθος όσον αφορά την σεξουαλικότητά μου. Είναι κάτι που το γνωρίζω από πολύ νωρίς.

ΜΗΤΕΡΑ: Οι κακές παρέες... Ναρκωτικά... Μήπως δεν είσαι σίγουρος; Μήπως ακόμα το δοκιμάζεις; Είσαι bi;

ΓΙΟΣ: Όχι είμαι gay. Ήθελα να στο πω καιρό... αλλά δεν ξέρω φοβόμουν. Πολύ. Την αντίδρασή σου. Την αποδοχή σου. Πλέον δεν με νοιάζει. Δεν έχει νόημα. *(Μικρή Παύση)* Τελείωσε το τζιν. Θέλω ουίσκι.

ΜΗΤΕΡΑ: Θα σου βάλω εγώ.

(Η μητέρα βάζει στον γιο ουίσκι. Εκείνη συνεχίζει να πίνει το δικό της. Κάθεται στο κρεβάτι. Ο γιος μένει όρθιος δίπλα στο πακέτο.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Γιος και μητέρα κάθονται χωρίς να μιλούν. Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και τα φώτα χαμηλώνουν.)

ΜΗΤΕΡΑ: Τι συμβαίνει;

ΓΙΟΣ: Κάποιο λάθος;

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτό μας έλειπε τώρα...

ΓΙΟΣ: Άνοιξε η πόρτα.

ΜΗΤΕΡΑ: Μπορείς να φύγεις αν θες.

ΓΙΟΣ: Φύγε εσύ.

ΜΗΤΕΡΑ: Πολλά παράξενα πράγματα. Ανοίγουν οι πόρτες. Αυτό το πακέτο μέσα στην μέση. Λοιπόν δεν αντέχω να το βλέπω. Θα το μετακινήσω. Έλα βοήθησέ με.

ΓΙΟΣ: Βαριέμαι.

ΜΗΤΕΡΑ: Έλα σε παρακαλώ να με βοηθήσεις.

ΓΙΟΣ: Είπα όχι.

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Παιδί μου, τα νεύρα μου έχουν σπάσει.

ΓΙΟΣ: Με μισείς;

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί το λες αυτό;

ΓΙΟΣ: Επειδή είμαι gay.

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι.

ΓΙΟΣ: Με θεωρείς σφάλμα της φύσης;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι λες;

ΓΙΟΣ: Ναι μου το είχες πει όταν-

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν το εννοούσα παιδί μου... Πάνω στα νεύρα μου το είπα... Εντάξει δεν μου είναι ευχάριστο, αλλά όχι. Δεν σε μισώ. Απλώς με έχεις κουράσει. Με όλα αυτά που λες.

ΓΙΟΣ: Μάλιστα...

ΜΗΤΕΡΑ: Τι θα κάνουμε με την ανοιχτή πόρτα;

ΓΙΟΣ: Θέλεις να πάω να δω τι συμβαίνει;

ΜΗΤΕΡΑ: Φοβάμαι.

ΓΙΟΣ: Θα πάω.

(Ο Γιος πηγαίνει προς την ανοιχτή πόρτα. Η Μητέρα τον σταματά.)

ΜΗΤΕΡΑ: Άσε θα πάω εγώ.

ΓΙΟΣ: Είσαι σίγουρη;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι.

(Η Μητέρα κατευθύνεται προς την πόρτα. Πάει να περάσει και πετιέται πίσω.)

ΓΙΟΣ: Τι ήταν αυτό;

ΜΗΤΕΡΑ: Ένιωσα κάτι να με σπρώχνει με τεράστια δύναμη. Δεν μπορώ να περάσω.

ΓΙΟΣ: Θα δοκιμάσω και εγώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι σε παρακαλώ.

(Ξαφνικά ακούγεται μια ανδρική φωνή.)

ΦΩΝΗ: Την προσοχή σας παρακαλώ. Συνέβη μια βλάβη εντός του διαστημοπλοίου Destiny. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα έχει αποκατασταθεί και θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Σε πολύ λίγο θα φτάσουμε στον προορισμό μας. Το σωτήριο μέρος. Να θυμάστε. Μόλις βγείτε από το δωμάτιο, θα αποκτήσετε

καινούριες ταυτότητες και κάθε μνήμη του παρελθόντος θα εξαφανιστεί. Σας αφήνουμε να απολαύσετε το υπόλοιπο του ταξιδιού σας. Για οτιδήποτε νεότερο θα σας ενημερώσουμε. Ευχαριστώ!

ΜΗΤΕΡΑ: Κασέτα βάζει;

ΓΙΟΣ: Είναι η δουλειά του.

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Να σε ρωτήσω κάτι.

ΓΙΟΣ: Βεβαίως.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι συνέβη με την Ίριδα;

ΓΙΟΣ: Ήμασταν μόνο φίλοι. Την χρησιμοποιούσα για μόστρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι μου ακούγεται λογικό. Εσύ έχεις κάποια σχέση;

ΓΙΟΣ: Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Με ποιόν;

ΓΙΟΣ: Σε ενδιαφέρει;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι.

ΓΙΟΣ: Με έναν πολύ καλό άνδρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Αλήθεια;

ΓΙΟΣ: Όχι.

ΜΗΤΕΡΑ: Δηλαδή είσαι μόνος σου;

ΓΙΟΣ: Ναι. Πάντα. Απλώς περνάω καλά. Περνούσα βασικά.

ΜΗΤΕΡΑ: Μάλιστα.

ΓΙΟΣ: Λες με την καινούρια μου ταυτότητα να μην μου αρέσουν οι άνδρες;

(Παύση. Η πόρτα κλείνει. Τα φώτα ανάβουν.)

ΜΗΤΕΡΑ: Ωραία. Αποκαταστάθηκε η βλάβη.

ΓΙΟΣ: Μάλλον φτάνουμε.

ΜΗΤΕΡΑ: Πού;

ΓΙΟΣ: Στο σωτήριο μέρος.

ΜΗΤΕΡΑ: Πώς να είναι εκεί; Το σκέφτομαι συνέχεια.

ΓΙΟΣ: Σε λίγο θα το μάθουμε. Μην ανησυχείς.

ΜΗΤΕΡΑ: Και πόσοι άνθρωποι θα είναι τελικά εκεί; Εμείς θα είμαστε μαζί ε; Και ας μην έχουμε την μνήμη μας. Να μην σε χάσω... Θα βρούμε έναν τρόπο να είμαστε μαζί; Ε;

ΓΙΟΣ: Υποθέτω πως ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Θέλω να μου το υποσχεθείς.

(Παύση)

ΓΙΟΣ: Με αγαπάς;

ΜΗΤΕΡΑ: Με όλη μου την καρδιά. Εσύ;

ΓΙΟΣ: Ναι...

ΜΗΤΕΡΑ: Πολύ.

(Η Μητέρα παίρνει το μπουκάλι με το ουίσκι και αρχίζει να πίνει.)

ΓΙΟΣ: Ε; Τι κάνεις; Με ρέγουλα.

ΜΗΤΕΡΑ: Σ' αγαπάω.

ΓΙΟΣ: Ναι, το είπαμε αυτό.

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι σε αγαπάω. Πραγματικά.

ΓΙΟΣ: Ναι το κατάλαβα...

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Σαν άνδρα.

ΓΙΟΣ: Ορίστε; Τι λες;

ΜΗΤΕΡΑ: Είσαι το παιδί μου. Το παιδάκι μου. Σε είδα να μεγαλώνεις. Και έγινες άνδρας. Και σε αγάπησα. Γιατί κάνεις αυτό που θέλεις, γιατί-

ΓΙΟΣ: Εσύ πριν με κατηγορούσες ότι δεν κάνω τίποτα και ότι πρέπει να μεγαλώσω και τέτοια. Μήπως μιλάει το ποτό;

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι, δεν εννοούσα τίποτα. Σε αγαπώ. Είσαι τα πάντα για μένα.

(Η Μητέρα προσπαθεί να τον φιλήσει. Στο στόμα. Ο γιος την απωθεί. Εκείνη ξαναπροσπαθεί. Με μανία.)

ΓΙΟΣ: Τι κάνεις; Ε;

ΜΗΤΕΡΑ: Έχεις δοκιμάσει ποτέ με γυναίκα; Μπορεί και να αλλάξεις γνώμη. Δεν βρήκες την σωστή... Η μανούλα-

(Ο Γιος την χαστουκίζει.)

ΓΙΟΣ: Σκάσε ηλίθια. Δεν μπορώ να σε πάρω στα σοβαρά. Έχεις πει. Δεν εννοείς τίποτα. Θα κάνω ότι δεν άκουσα τίποτα... Για το υπόλοιπο του ταξιδιού μην μου μιλήσεις.

(Παύση)

ΜΗΤΕΡΑ: Ξέρεις κάτι;

ΓΙΟΣ: Σου είπα να μην μου μιλήσεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν αισθάνομαι καλά.

ΓΙΟΣ: Τι εννοείς;

ΜΗΤΕΡΑ: Νομίζω δεν μπορώ να αναπνεύσω.

(Η Μητέρα αρχίζει να βήχει. Βγάζει αίμα από το στόμα της. Πέφτει κάτω και φωνάζει.)

ΓΙΟΣ: Μαμά... Μαμά... Τι να κάνω;

ΜΗΤΕΡΑ: Βοήθεια. Σε παρακαλώ...

(Παίζει μουσική. Το τραγούδι "Gigi in Paradisco" της Dalida.)

ΓΙΟΣ: Αυτό το τραγούδι...

ΜΗΤΕΡΑ: Βοήθεια...

ΓΙΟΣ: Ναι. Αυτό είναι. Το σωστό.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν καταλαβαίνω... Βοήθησέ με...

ΓΙΟΣ: Υπέροχο τραγούδι.

ΜΗΤΕΡΑ: Βοήθεια... Δεν θέλω να πεθάνω... Όχι...

(Το πακέτο ανοίγει. Βρίσκεται μέσα ο πατέρας σε καρτοσάκι.)

ΓΙΟΣ: Μπαμπά... Μπαμπά... Επιτέλους...

(Σιωπή)

ΜΗΤΕΡΑ: Τι συμβαίνει;

ΓΙΟΣ: Ναι μαμά. Το πακέτο είναι ο μπαμπάς. Ο άνδρας σου. Θα έρθει μαζί μας. Βασικά θα έρθει μαζί μου. Ναι.

ΜΗΤΕΡΑ: Βοήθησέ με... Γιε μου... Δεν είσαι τέτοιος άνθρωπος παιδί μου... Παιδί μου... Γιατί; Βοήθεια... Σε παρακαλώ... Βοήθ... *(Η Μητέρα βήχει πολύ. Δεν μπορεί να συνέλθει. Κλαίει).*

ΓΙΟΣ: Έπρεπε να συμβεί. Ναι. Ναι. Ήταν η μόνη λύση. Το καταλαβαίνεις; Έτσι. Έπρεπε μαμά... Ο μπαμπάς μου... Μαζί μου... Ναι, μαμά... Μαμά... γιατί δεν μου μιλάς; Ε; Μαμά... Μαμά... *(Παύση)* Γιατί δεν μου απαντάς; *(Η Μητέρα κείτεται νεκρή στο πάτωμα)* Συγγνώμη... Όχι... Ναι... Μαμά... Μπαμπά... *(Ο Γιος αρχίζει να σπάει ό,τι βρίσκεται μπροστά του και να φωνάζει)* Βοήθεια... Βοήθεια... Πρέπει να πάω τουαλέτα... Χαχαχα... κατουρήθηκα πάνω μου... *(Τελειώνει το απόσπασμα απ' το τραγούδι "Gigi in Paradisco" της Dalida. Ο Γιος παίρνει το μπουκάλι*

ουίσκι από το πάτωμα και πίνει το υπόλοιπο. Πλησιάζει τον πατέρα του στο καροτσάκι.) Μπαμπά... Μπαμπά... Τι έκανα; Δεν μπορώ να το πιστέψω... Σε παρακαλώ. Βοήθησέ με. Κάνε κάτι. Ξύπνα. Για μια φορά στη ζωή σου πες μου τι να κάνω. Κάτι σωστό. Κάτι που να μπορώ να κάνω. (Παύση) Είμαι πολύ κουρασμένος. Δεν αντέχω άλλο. Θέλω να πάω τουαλέτα... Φτάνουμε; Ε; Σας μιλάω... Φτάνουμε; (Παύση) Είμαι έτοιμος γι' αυτήν την καινούρια ζωή που μας περιμένει, μπαμπά, αλλά δεν περίμενα να είναι τόσο δύσκολο. Η μαμά... Η μαμά... Ήταν όλη μου η ζωή. Όπως και εσύ. Εσύ. Ο μέγας απών. Η θάλασσα και τα καράβια πάντα πρώτα. Ποτέ εμείς. Όταν σου έλεγα «Μπαμπά, γιατί λείπεις συνέχεια;»... Εσύ απαντούσες «Μα πώς θα βγάλουμε λεφτά;»... Γιατί για σένα τα λεφτά με έκαναν ευτυχισμένο. Με έκαναν να σ' αγαπάω. Θεωρούσες ότι με αυτόν τον τρόπο μου έδειχνες την αγάπη σου και τη στήριξη σου. Και δεν το αμφισβητώ. Το εννοούσες. Για εσένα ήταν αληθινό. Για εμένα όμως όχι. Δεν μου έφτανε, μπαμπά. Ποτέ. Εγώ ήθελα να είσαι εκεί. Για μένα. Για τη μαμά. Εκεί όταν αρρώσταينا. Όταν έπαιρνα το απολυτήριο. Όταν... (Παύση). Δεν ήθελα την αγάπη σου από τη Βραζιλία. Ούτε από τον Καναδά. Ούτε από το Άμστερνταμ. Δεν ήθελα τις κολόνιες που μου έφερες από το Παρίσι. Ούτε τα μποτάκια από την Κίνα. Ούτε το καινούριο playstation που η μαμά έσπασε όταν την έβρισα. Δεν ήθελα να βλέπω τα ακριβά μας έπιπλα με την ξύλινη επένδυση στο σαλόνι. Ούτε τους τεράστιους πίνακες. Ούτε τα χρυσά πιάτα. Εγώ ένα πράγμα ήθελα. Να είσαι εκεί. Παρών. Ήθελα την αγάπη σου στο σπίτι. Μόνο. Πουθενά αλλού. (Παύση) Φοβάμαι. Πολύ. Δεν μπορώ να μείνω μόνος μου. Δεν θέλω να μείνω μόνος μου. Θέλω να βρω έναν προστάτη. Έναν προστάτη που θα με συντηρεί. Εγώ δεν θα κάνω τίποτα. Θα κάθομαι. Ναι. Θέλω έναν μπαμπά. (Μικρή Παύση) Πάντα σε έψαχνα. Σε όλους. Σε όλους μου τους γκόμενους. Πάντα σε έψαχνα. Δεν σε βρήκα ποτέ. Ξέρεις, είμαι gay. Αδελφή. Ομοφυλόφιλος. Όπως θες πες το. Πάντα ήμουν. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου κοίταζα τα

αγοράκια. Και καύλωνα. Πολύ. Για πολλά χρόνια σκεφτόμουν ότι κάνω κάτι λάθος. Ότι είμαι ένας ανώμαλος. Δεν είχα στήριξη. Από κανέναν. Η μαμά με έβριζε. Εσύ έλειπες. Ξέρεις πόσες φορές σκέφτηκα να αυτοκτονήσω; Αλλά δεν το έκανα. Γιατί; Επειδή είμαι μια κότα. Πάντα φοβόμουν να κάνω αυτό το ένα βήμα παρακάτω. Τεμπέλιαζα. Δεν το έπαιρνα απόφαση. Γενικώς φοβόμουν να πάρω ρίσκα. Να κάνω κάτι σημαντικό. Μόνος μου. Μόνο μερικές φορές. Που πιεζόμουν. Από τους άλλους. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί ήμουν έτσι. Απαθής. Αχρηστος. Άοσμος. Αόρατος. Απαρατήρητος. Πάντα απαρατήρητος. Στις παρέες, στις ομάδες ποτέ δεν με επέλεγαν πρώτο. Πάντα ήμουν ο αντικαταστάτης. Η αντικατάσταση. Ο πάγκος. Ένας πούστης πάγκος. Το παιδί για τα θελήματα. Πάντα προσπαθούσα να τους εξυπηρετήσω όλους. Μην έχει κανείς παράπονο. Έπρεπε να είμαι αρεστός σε όλους. Χωρίς δική μου προσωπικότητα. Προσωπικότητα. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Τίποτα. Ποτέ. (Παύση) Ξέρεις τι μου ήταν εύκολο; Τι μου είναι ακόμα και τώρα εύκολο; Να γαμιέμαι. Ασύστολα. Με ό,τι κάτσει. Με τον οποιοδήποτε. Δεν έχω φίλτρο. Ξέρεις γιατί; Γιατί είμαι για τα μπάζα. Γι' αυτό πάω με μπάζα. Δεν μου αξίζει τίποτα. Κανένας. Αν και τώρα που το σκέφτομαι έχω ένα κόλλημα. Πρέπει ο άλλος να μυρίζει ωραία. Αλλιώς δεν μπορώ να λειτουργήσω. Μου είναι αδύνατον. (Παύση) Κάποτε με ρώτησε ένας γνωστός μου «Πώς θα περιέγραφες τον εαυτό σου με λίγες λέξεις;». Τότε δεν απάντησα. Δεν ήξερα τι να πω. Τώρα ξέρω. Είμαι ένας τεμπέλης, ανασφαλής gay. Φονιάς. Ο φονιάς. Αυτός που σκότωσε τη μάνα του. Ακόμα και τώρα δεν μπορώ να αυτοκτονήσω. Φοβάμαι. Είμαι κότα. Ή μάλλον είμαι ένα αυγό. Που σκότωσε την κότα. Αν ήσουν εδώ, αν το μυαλό σου, η καρδιά σου ήταν εδώ. Ίσως ήμουν καλύτερος άνθρωπος. Μπα... Δικαιολογίες. Μονίμως δικαιολογίες. Η αλήθεια είναι ότι μου αρέσει αυτό. Μου αρέσει ο ρόλος του θύματος. Μου αρέσει να είμαι υπό. Τον παίζω με όλους. Με τη μαμά. Με εσένα. Με τους φίλους μου. Με τους γκόμενούς μου. Με τον γλοιώδη τύπο που

άφησα να με γαμήσει για να μπορέσω να σε φέρω εδώ μαζί μου. Κρυφά. Με όλους. Είναι η ασφάλειά μου. Το μαξιλαράκι μου. (Παύση) Σε λίγο φτάνουμε. Θα αρχίσει μια νέα ζωή για εμάς. Εσύ θα είσαι σαν φυτό. Αλλά θα είσαι μαζί μου. Για πάντα. Δεν θα σε αφήσω. Και εκείνη θα μείνει νεκρή. Εδώ. Σε ένα ψυχρό δωμάτιο ενός διαστημόπλοιου. Μόνη της. Όπως πάντα. Δεν χαίρομαι γι' αυτό που έκανα. Καθόλου. Ξέρεις τι τράβηξα για να βρω αυτό το χάπι. Αλλά ξέρεις έχω μεγάλο ταλέντο στο κρεβάτι. Το χρησιμοποίησα όλο. (Παύση) Λίγο πριν αρχίσει το ταξίδι της το έδωσα. Εκείνη ζήτησε παυσίπονο. Εγώ της έδωσα αυτό το χάπι που θα τη σκότωνε σε 23 ώρες. Και το έκανε. Τη σκότωσε. 23 ώρες μετά. Ακριβώς... (Παύση) Και τώρα θα είμαστε επιτέλους μαζί. Χωρίς αυτήν να μας ενοχλεί. Ναι, μπαμπά. Μαζί. Δεν είναι αργά. Έχουμε χρόνο ακόμα. Θα αναπληρώσουμε τα χρόνια που έλειπες. Όλα για σένα, μπαμπά. Θα τα ξαναέκανα. Αρκεί να είμαστε μαζί. Για πάντα.

(Ο Γιος κλαίγοντας φιλά τον πατέρα του στο στόμα με πάθος και του λέει «Σ' αγαπώ». Ξαφνικά ακούγεται ένας θόρυβος. Το μεγάλο κλειστό παράθυρο ανοίγει. Έξω σκοτάδι. Και ένα έντονο φως. Το διαστημόπλοιο σταματά να κινείται. Έχει φτάσει στον προορισμό του. Η πόρτα στο δωμάτιο ανοίγει.)

ΦΩΝΗ: Συγχαρητήρια. Φτάσατε στον προορισμό σας. Το σωτήριο μέρος. Έχετε λίγο χρόνο για να αποχαιρετιστείτε. Ο χρόνος τελειώνει. Να θυμάστε. Μόλις βγείτε από το δωμάτιο, θα αποκτήσετε καινούριες ταυτότητες και κάθε μνήμη του παρελθόντος θα εξαφανιστεί. Ευχαριστώ.

ΓΙΟΣ: Ναι δεν γίνεται να το ξεχάσουμε. Έλα, μπαμπά. Φτάσαμε. Μην ανησυχείς. Εμείς θα είμαστε μαζί. Θα δημιουργήσουμε νέες μνήμες. Να είσαι σίγουρος. Και πατέρας με γιο να μην είμαστε, μπορεί να είμαστε κάτι καλύτερο. Φίλοι, γκόμενοι, κάτι. Χωρίς να χρειάζεται να θυμάμαι ότι έλειπες. Θα είμαστε μαζί. Να, κοίτα. Θα φοράμε και οι δύο αυτή την κορδέλα και έτσι δεν θα χαθούμε ποτέ. *(Ο Γιος δένει στο χέρι του πατέρα μια κορδέλα.)*

Ωραία, είμαστε έτοιμοι. Ή μάλλον όχι. Πρέπει να την αποχαιρετήσω. Για πάντα. Μητέρα, εγώ είμαι. Ο γιος σου. Αυτός που σε σκότωσε. Ξέρεις, εν μέρει σε καταλαβαίνω γιατί έκανες ό,τι έκανες. Γιατί ήσουν αυτή η σκύλα που με μεγάλωσε. Αυτή που με έκρινε όλη μου την ζωή. Ξέρω. Αγάμητη. Ήσουν αγάμητη. Και για αυτό ρίχνω ευθύνες σε εσένα, μπαμπά. Έλειπες. Και εσύ, μαμά, λάλησες. Δεν άντεχες άλλο. Επικέντρωσες όλο σου το βάρος σε εμένα. Έγινα πάλι ο αντικαταστάτης. Έγινα ο άνδρας σου, ο φίλος σου, το παιδί σου. Το μόνο που δεν κάναμε ήταν να πηδηχτούμε. Αλλά δεν μπορούσαμε. Δεν θα μου σηκωνόταν. (Γελάει) Η αλήθεια είναι ότι με στήριζες. Με τον δικό σου τρόπο. Και όχι μπροστά μου. Στις φίλες σου έλεγες τα καλύτερα για εμένα. Για τα μάτια του κόσμου. Τι θα πει ο κόσμος. Μόνο αυτό σε ένοιαζε. Αλλά τα είπαμε αυτά. Μην γίνομαι κουραστικός... Ε μαμά; (Παύση) Δεν μπορώ να πω ότι δεν με πειράζει που πέθανες. Που σε σκότωσα. Ναι αυτή είναι η αλήθεια. Με πειράζει. Πολύ. Και σε αγαπώ. Ακόμα και τώρα. Ήσουν τα πάντα για εμένα. Όμως, έπρεπε να πεθάνεις, μητέρα. Ήταν ο μόνος τρόπος να ζήσεις, μπαμπά. Ο μόνος. Η επιλογή ήταν μονόδρομος. (Παύση) Τώρα πρέπει να φύγω. Χαίρομαι πάρα πολύ που θα σε ξεχάσω. Δεν θα θυμάμαι τίποτα από εσένα. Επιτέλους θα ηρεμήσω. Μια για πάντα. Και εσύ θα μείνεις ένα πτώμα. Χωρίς καμία αξία. (Κλαίει) Αντίο.

ΦΩΝΗ: Η ώρα έφτασε. Πρέπει να αποχωρήσετε από το δωμάτιο. Να θυμάστε. Μόλις βγείτε από το δωμάτιο, θα αποκτήσετε καινούριες ταυτότητες και κάθε μνήμη του παρελθόντος θα εξαφανιστεί. Ευχαριστώ.

ΓΙΟΣ: Μάλιστα. (Παύση) Αντίο μαμά. (Ο Γιος κοιτάει το δωμάτιο και την μητέρα του. Προχωρά προς την πόρτα μαζί με τον πατέρα του.) Πάμε μπαμπά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάμε παιδί μου.

(Σκοτάδι. Παίζει μουσική. Το τραγούδι *"Itsi bitsi petit bikini"* της *Dalida*.)